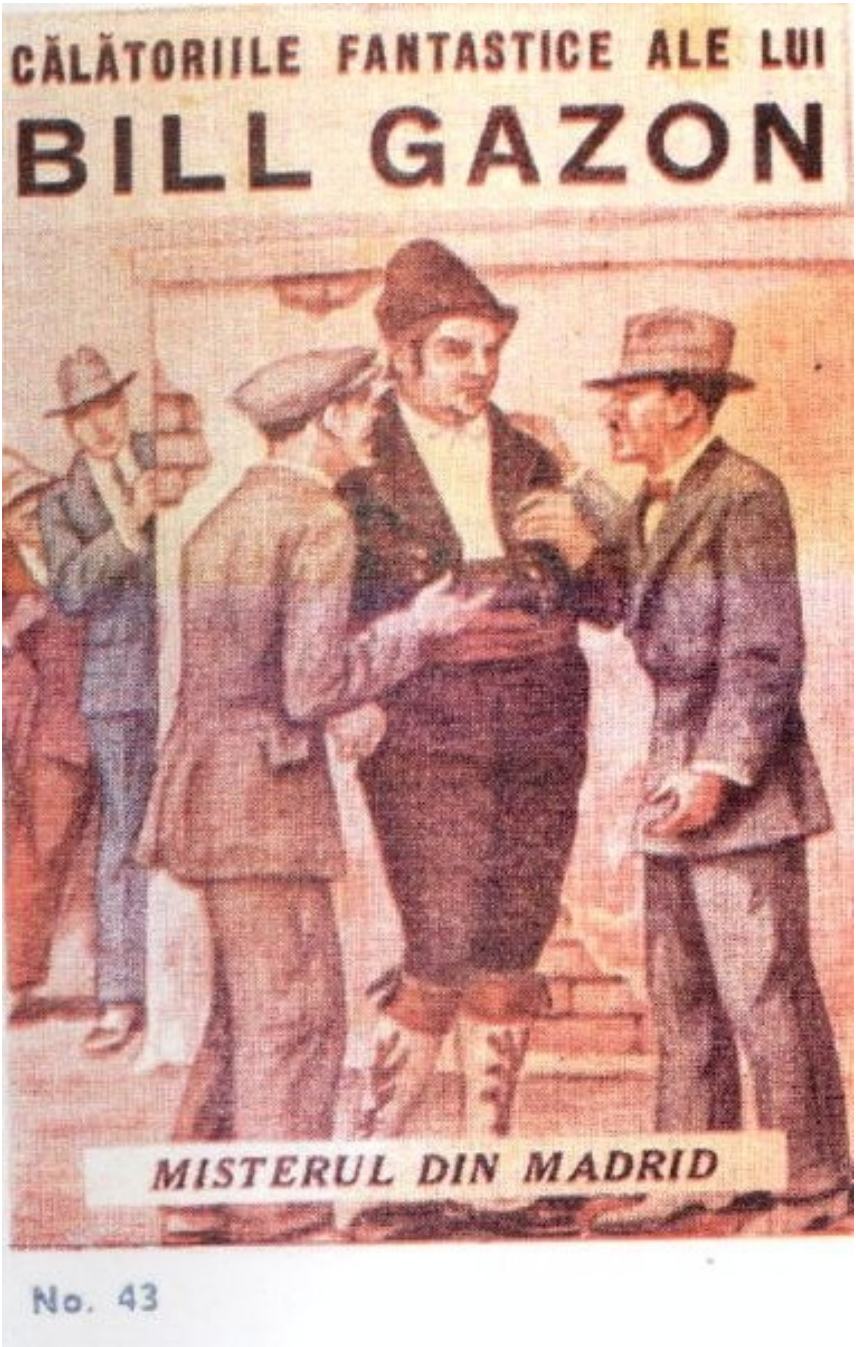
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
MISTERUL DIN MADRID
No. 43

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

MISTERUL DIN MADRID

Nr. 43

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

MISTERUL DIN MADRID

Capitolul 1

Camera funebră

În cârciuma lui Masala cel şchiop domnea o mare animaţie, deşi era noaptea târziu. Masala fusese pe vremuri un renumit luptător cu taurii şi purta încă şi acum ascunsă sub bonetă codiţa : acel semn distinctiv al vechii sale profesiuni.

Da, fusese un favorit al poporului, dar vai, acest popor are o memorie foarte proastă. În aplaudase şi aclamase, până, într’o zi, un taur îl trântise la pământ. Îşi frânsese, atunci, piciorul şi se isprăvise, astfel, cu gloria lui.

Cu ajutorul nevestei de mai târziu, îşi deschisese în apropierea circului cârciuma aceasta, care renta destul de bine.

În ziua aceasta, se sărbătorea noul erou al arenei. Masala încercă să pătrundă, cu privirile, fumul albăstrui ce umplea cârciuma. Flăcăii şi fetele dansau, cu obrajii aprinşi. Castanietele zornăiau şi, în fund, într-un colţ.

Ascunsă în negura fumului, o capelă cânta harnic din chitare.

Masala era mulţumit de dever ; în ziua asta însă trebuia să lase toate treburile în sarcina jumătăţii sale, el avînd ceva mai important de făcut.

Tocmai îl bătu cineva pe umăr. Dete, tăcut, din cap şi ieşi.

În partea cealaltă a circului, la locul unde se află grajdurile de rezervă, câţiva bărbaţi se luptau în întuneric, cu înverşunare, evitând însă orice sgomot inutil. Nu se auzeau decât sgomotul surd ce se producea când un pumn nimerea pe cineva, şi gâfâitul celor încăieraţi.

Trecătorii se uitau speriaţi la ghemul acela şi se grăbeau să dispară.

Bărbaţii continuau să se bată. În mijlocul lor erau doi cari se apărau împotriva a şase adversari. Unul era un Negru spătos, care, prin pumnii săi sdraveni, îşi croia mereu un cerc liber.

La un moment dat, se’ntoarse, căutându-şi tovarăşul de luptă ; nu-l găsi însă şi se uită , speriat, jos. Aceasta fu pieirea lui, căci în aceeaşi clipă se pomeni cu un pumn în cap, care-l făcu să cadă’n genunchi.

Încercă să se ridice, dar până s’o facă, o a doua lovitură îl doborî complect. În cădere, simţi sub el, pe pământ, un trup întins, care recunoscu pe prietenul său, după care-şi pierdu cunoştinţa.

Agresorii victorioşi respirară şi se priviră întrebători. Apoi, se asvârliră asupra adversarilor leşinaţi, îi legară cu mare îngrijire, îi înfăşurară în pături şi-i transportară de acolo.

O jumătate de oră în urmă, Masala reapăru în cârciumă. Nevastă-sa era furioasă de lipsa lui îndelungată şi-l înjură şi bruftui.

De astădată însă, el uită că e sub papucul ei şi-i cârpi o palmă. Ea era gata să-i răspundă cu aceeaşi

monedă, când zări în ochii lui o scânteie pe care n-o observase la el de când se întâmplase accidentul.

Se afirmă că, în seara aceasta, nevasta lui Masala e femeia cea mai potolită şi modestă.

A doua zi, târziu, după-amiazi, proprietarul “Taurului de aur”, un hotel mic, dar foarte curat, se prezintă într-un suflet la poliţie, cerând să vorbească cu comisarul. După ce asigură, de repetate ori că în casa sa cinstită nu se peterecuse încă niciodată aşa ceva, făcu, în sfârşit, următorul raport :

Aseară au tras la mine doi străini, luând două din cele mai bune camere. Unul dintr’înşii era un tânăr înalt, distins, blond şi ca la douăzeci de ani. Celălalt era un Negru şi părea mult mai în vârstă. Amândoi vorbeau stricat spanioleşte şi se’ntreţineau mai mult în englezeşte. Cel blond vorbea şi altă limbă – probabil nemţeşte – pe care însă Negrul n’o prea stăpânea. Nu părea să fie servitorul celui alb, căci erau foarte intimi. Îşi lăsară valizele, băură în restaurantul cafea şi se duseră să viziteze oraşul. Fiind tocmai ocupat cu alţi clienţi, neglijai să

— Aseară au tras la mine şi doi străini, luând două din cele mai bune camere. (Vezi pagina 6).

le prezint buletinele de înscriere, dar aveam intenţia s'o fac de cum s'or întoarce. I-am aşteptat însă zadarnic. Nu s-au înapoiat încă şi n-au trimis nici după valize. Din întrebările lor, am aflat că nu cunosc oraşul şi mă tem să nu li se fi întâmplat o nenorocire.

Comisarul puse la o parte tocul, îşi aprinse o ţigară şi se uită chiondorâş la hotelierul care-i aştepta răspunsul. Iată într'adevăr un caz interesant. Doi străini : un Alb şi un Negru, probabil prieteni, trag la un mic hotel, îşi iau două din cele mai bune camere, vor încă seara să viziteze oraşul şi nu se mai întorc.

Era ceva pentru el !

Vanitatea de a se releva cu ceva se trezise într'însul. Hotărî să cerceteze el singur cazul şi însoţi imediat pe hotelier la hotel. Găsi acolo două valize, încuiate, pe cari nu se socoti încă îndreptăţit să le descuie cu forţa ; le sigilă însă, dându-le hotelierului în păstrare până va trimite pe un agent să le ia.

Hotelierul le puse sub tejghea, ca să le poată avea la îndemână, de cum le-o cere poliţia. Peste un ceas chiar că apăru un sergent, însoţit de un comisar, spre a le cere.

Patronul se aplecă, îndatoritor, să le scoată, dar se dete înapoi, speriat : valizele dispăruseră. Căută în toate colţurile, dar nu le găsi.

Sergentul chemă telefonic pe comisar. Acesta veni şi percheziţionă întreg hotelul, dar fără succes. Apoi supuse atât pe stăpân, cât şi întregul personal şi pe cei câţiva pasageri unui interogatoriu sever.

Nimeni însă nu-i putu declara altceva decât că hotelierul a pus valizele sub tejghea.

O jumătate de oră în urmă, se anunţă comisarului că un Japonez a fost declarat mort într-un parc public. Medicul comunal, chemat urgent, indică drept pricină a morţii, după o examinare amănunţită, o lovitură de pumn

aplicată în tâmplă. Necunoscutul autor trebue să fi având pumni de fier.

Comisarul reflectă : să fie, oare, acest al doilea caz în legătură cu cel dintâiu ? Cu neputinţă ! Dincolo, era vorba de un bărbat alb, blond, şi un Negru, iar aici de un Asiatic. Cel din urmă părea un caz misterios.

Întregul serviciu exterior al poliţiei şi fusese pus în cunoştinţă cu dispariţia celor doi străini.

Până acum însă, nu sosise nicio ştire că s'a găsit vreo urmă.

Comisarul îşi fecă fruntea. S'a întâmplat adesea în Madrid ca să dispară oameni, dar rar – aproape niciodată – străini. Dar acum, poftim !

.....
.....

Bill Gazon se deşteptă. Deschise ochii, dar nu văzu nimic. Întuneric adânc îl înconjura. Oasele îi erau ca sdrobite şi avea senzaţia că e legat cu frânghii.

Încercă să se mişte şi abia acum constată că s'a înşelat : nu era legat. Trebue însă să fi fost până nu de mult, căci oasele îi erau rigide, amorţite. Orice mişcare îi pricinuia dureri, chiar şi cea mai mică.

Capu-i era parcă gol şi urechile îi vâjâiau.

Îşi ridică anevoie bustul, îşi trase spre el picioarele, ce parcă nici nu-i aparţineau, şi rămase aşa, cocoţat. Cu acest prilej, atinse nişte podele umede, reci.

Umezeala îi pătrundea în haine şi-l făcu să tremure. Se frecă la frunte, încercând să conceapă un gând limpede.

Ce se petrecuse cu el şi unde se afla ?

Trecu mult până să găsească un răspuns la aceste întrebări. Doar cu încetul îi reveni memoria.

Îşi aminti, în sfârşit, că venise cândva – trebue să fi fost tare mult de atunci – într'o după-amiază, la Madrid. Credinciosul său prieten negru îl însoţise, ca'ntotdeauna.

A, da, acum îşi amintea perfect ! Era în goană după cei cari răpiseră pe sora sa Thea. Luându-se pe urmele lor, nimerise în capitala Spaniei şi trăsese la hotelul “Taurul de aur”.

Luaseră două camere, îşi lăsaseră acolo valizele şi ieşise puţin. Şi acum vine partea curioasă.

Picaseră, pe lângă circ, într-o cârciumă unde era, pare-se, o serbare populară şi, pe când el sta şi urmărea cu mare interes petrecerea, îl surprinsese că patronul, şchiop, îl măsura necontenit. În cele din urmă, omul venise la el, şi-i vorbise… Îşi amintea, acum, cuvânt cu cuvânt.

- Senior, - spusese cârciumarul, - m-aş prinde că aveţi o soră. Nu de mult fuse aci o domnişoară care vă semăna leit.

Întrebându-l dacă era singură, şchiopul îi declarase că a fost împreună cu alta oacheşă, precum şi cu câţiva domni galbeni.

După descrierea aceasta, Bill Gazon recunoscuse imediat pe sora sa Thea, prietena ei Rusoaica Ivanovna Barrow şi pe Japonezii cari le răpiseră. Pusese şi late întrebări cârciumarului, care se declară, în cele din urmă, gata să-l ducă pe el şi pe Negru la hotelul unde locuiesc Japonezii.

În nerăbdarea-i, îl urmară. În dosul circului însă, se iviră câţiva bărbaţi, cari îl atacară pe el şi pe Sam. Cârciumarul dăduse imediat bir cu fugiţii.

La început Bill Gazon crezuse că omul a şters-o de frică. Apoi însă recunoscu în agresori pe Japonezi şi’nţelese numaidecât că a căzut într’o cursă.

Constatarea însă era prea târzie. Cu toată împotrivirea dârză, fusese doborât, împreună cu prietenul său negru. Până aci însă îl ajuta memoria.

Ce se petrecuse după aceea cu el şi unde se afla acum ? Şi, în primul rând, ce se făcuse cu Sam ?

Îl chemă şi se speriă de sunetul propriei sale voci, care-i se părea de tot străină. Chemă iar şi tot nu obţinu niciun răspuns.

Se căută prin buzunare şi constată că nu-i lipseşte nimic. Până şi armele îi le lăsaseră duşmanii.

Se sculă, aprinse un chibrit şi încercă să examineze locul. Dar chiar o clipă în urmă scoase un ţipăt de spaimă, dând drumul beţişorului care se stinse pe dată.

Se clătină şi cu mare greutate se putu ţine pe picioare. Trecură câteva minute până să se poată reculege într'atât ca să aprindă un al doilea chibrit.

Nu-şi credea ochilor. Ştia, de acum, unde e.

Era închis într'un cavou : un om viu între morţi.

Înaintea sa se înşirau coşciugele căptuşite cu metal. Se scurseră din nou câteva minute până să-şi dea seamă de întreaga gravitate a situaţiei sale şi că trebue să umble cu sgârcenie cu chibriturile, neştiind când va reuşi să scape din mediul acesta lugubru şi, mai ales, dacă va fi cu putinţă.

Şi, dacă nu, ce se va întâmpla ?

Înspăimântătoare întrebare ! Se aflase în tot felul de situaţiuni periculoase, dar niciodată încă într'una de aşa lipsită de perspective de nepăsare ca acum.

Totuşi, nu-şi pierdu curajul, amintindu-şi de zicala : "Cel de pierde curajul a pierdut totul".

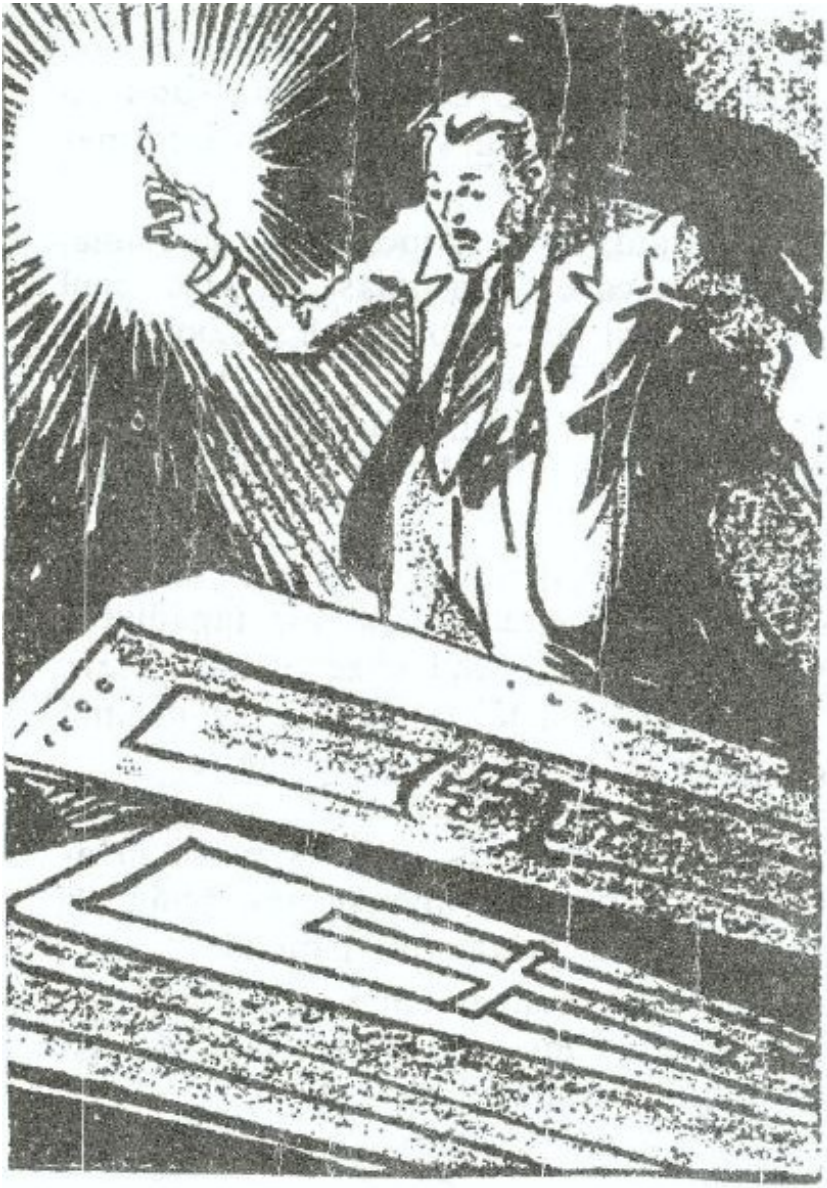

Era închis într'un cavou: un om viu între morți, (Vezi pagina 13).

Rupse câteva file din carnet şi le făcu, toate mototol : apoi le dete foc. La lumina pâlpâitoare a acestei presupuse torţe, îşi roti ochii prin închisoare.

O fugă părea imposibilă.

Cavoul era zidit din lespezi groase şi închis cu un capac de fier. Dacă mai putea respira, apoi se datora, probabil, faptului că sus, la capac, era o crăpătură mică. Dar chiar dacă întindea braţele, nu putea ajunge la ea.

De-aci nu'ncăpea nicio scăpare pentru el şi nimeni nu-l va căuta în acest loc. Duşmanii îl dăduseră pradă unei morţi lente, chinuitoare. Aceasta era răzbunarea lor : o răzbunare cum numai un Asiatic sau un nebun o poate născoci.

Îi era, oare, dat să'nebunească ?

Se reculese, cu o sforţare. Trebuia neapărat să scape şi, pentru aceasta să nu-şi piardă nici curajul, nici speranţa.

Cum să iasă însă ? Nimeni nu l-ar auzi oricât de tare ar striga ajutor, şi, chiar dacă, poporul superstiţios ar fugi, îngrozit, lăsându-l în voia soartei.

Îşi scoase ceasornicul. Stătuse. Aşa dar, se va fi aflând de cel puţin douăzeci şi patru de ore în acest cavou.

Vârându-şi ceasornicul la loc în buzunar, dete peste tabacheră. Îşi aprinse imediat o ţigară şi fumatul îi linişti puţin nervii surescitaţi.

Nu, nu putea rămâne cu niciun preţ aci !

Îşi adună tot curajul. Aprinse înc'odată un ghemotoc de hârtii. Ca să ajungă la tavanul cavoului, trebuia să se urce pe ceva. Dar pe ce ?

Şi iată că ochiul îi se înfipse pe unul din coşciugele de metal.

Trase, cu buzele încleştate, pe cel mai apropiat până sub crăpătură. Apoi încălecă pe el şi ciocăni în capac, care începu să se mişte. Îi era greu să-l deplaseze

şi, după câteva încercări zadarnice, trebui să se odihnească.

Frica însă de a nu pieri aci jos, îi întări forţele. Reuşi, în cele, din urmă, să-l disloce şi, opintindu-se cu el în crăpătură, să dea peste cap placa de fier ce’nchidea cavoul. Un aer proaspăt, rece, se revărsă înăuntru.

Lui Bill Gazon îi fu teamă să nu ameţească. Succesul obţinut însă îi îndoi speranţa şi curajul.

După un şir lung de sforţări, reuşi în sfârşit să se avânte afară.

Se poticni de nişte monumente funerare răsturnate şi şezu pe unul. Era prăpădit de oboseală. Sângele îi svâcnea în vine. Dar în cap îi cânta ca un glas de heruvini :

- Liber ! Liber !

Simţi că-şi pierde cunoştinţa ; se rezemă de un monument şi a dormi.

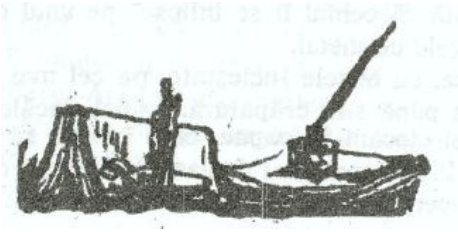

Capitolul 2
În disperare

Când Negrul Sam se deşteptase, zăcea sub un tufiş des, pe pământ umed, şi era sloiu de ghiaţă. Îl chinuia o

greaţă oribilă. Nu-i de mirare, căci lângă el era o batistă din care izvora un miros pe care-l ştia dela un spital.

Uitase numele medicamentului cu care studenţii voiau săa doarmă pe cineva, pentru un timp mai mult sau mai puţin scurt.

Se sculă şi se fricţionă ca să se'ncălzească. Apoi, reflectă. Vasăzică, aci îl depuseseră Japonezii aseară.

Iar însera. Aşa dar, zăcea aci de douăzeci şi patru de ore.

Era furios. Banda galbenă îl atacase eri, pe el şi pe prietenul său alb şi... Dar adică unde era Billo ?

Căută zadarnic peste tot. Unde l-or fi târât japonezii ? Să-şi fi pusameninţarea în aplicare şi să-i fi făcut de petrecanie ? Apoi, dacă era aşa. Îi va face el să simtă că Sam, prietenul lui negru, trăeşte încă.

Nu-i plăcea să tărăgănească mult. Scotoci înc'odată pretutindeni şi se duse, apoi, într'o cafenea, ca să se încălzească cu o cafea.

Grija de prietenul său iubit îl mână însă repede înapoi în stradă. Voia întâi să se intereseze la hotelul unde trăsese în ajun, pe vremea aceasta, cu Bill Gazon.

Găsi curând "Taurul de aur" şi tocmai era să intre să întrebe de prietenul său, când văzu pe hotelier intrând cu cineva, pe care-l ghici că e agent poliţienesc.

După o scurtă chibzuire, îşi schimbă prima intenţie, hotărându-se să afle mai întâi de ce chemase hotelierul un poliţist.

Se furişă după amândoi. Ascuns într'un colţ întunecos, ascultă convorbirea lor şi, oricât de puţin stăpânea limba spaniolă, pricepu totuşi, că hotelierul povestea despre el şi prietenul său alb şi că agentul a sechestrat valizele.

Sa, acest model de credinţă camaraderească îşi limpezi gândurile, reflectând asupra celor auzite. Atâta era sigur : prietenul său nu se înapoiase încă şi, fiind aşa, nici poliţia nu trebuia să-şi bage nasul în valize.

Aşteptă cu răbdare până plecă poliţistul şi pândi unde pune hotelierul valizele. Nu-i fu, apoi, greu să dispară cu ele, la un moment prielnic, pe uşa din dos, fără ca nimeni să-l fi văzut.

Alergă un răstimp, căutând să se depărteze cât mai mult de casă. Apoi, se opri într'o stradă laterală şi-şi roti prin toate părţile. Unde să meargă cu valizele ? Unde să le puie la adăpost, ca nimeni să nu dea de ele ?

În sfârşit.îi veni ideea să le ascundă într'un parc. Le ridică deci şi le duse într'unul mare, unde, după o lungă cercetare, găsi o ascunzătoare potrivită.

Mulţumit de activitatea sa, se îndreptă spre locul unde Japonezii îl trântiseră sub un tufiş. N'ajunse însă bine acolo şi zări pe un Japonez care probabil că-l căuta.

Se piti după un pom, aşteptând să se apropie Asiaticul. Apoi sări afară.

Japonezul se dete înapoi, surprins. Negrul se pregăti de bătaie.

- Spune-mi unde aţi târât pe prietenul meu alb, dacă nu vrei să te cotonogesc ! – îi strigă.

Între acestea, omul galben îşi revenise din spaimă ; nu răspunse nimic, ci zîmbi doar ironic, vârându-şi încetişor mâna în buzunarul din spate, ca să se apere cu arma.

Pe Negru însă-l cuprinse un acces de furie şi-l pocni. Cel lovit se prăbuşi grămadă.

- Ei drăcia dracului ! – mormăi Sam, scărpinându-se după ureche. Mi se pare că ăsta a sburat în iad.

Şi, socotind că nu-i cuminte să fie văzut prin părţile acestea, aruncă o cohire de jur împrejur, ca să se convingă că n'a fost nimeni martor al incidentului, şi o rupse încolo. Peste câteva minute, se opri, neştiind încotro să meargă.

O, Dumnezeule, ce bucluc !

Deodată, îi veni o nouă idee. Cârciumarul cel şchiop, care-i amăgise în ajun pe el şi pe prietenul său,

va fi ştiind unde au dus Japonezii pe acesta. Era, de sigur, unit cu banda galbenă şi el va putea da informaţii.

De astădată avu noroc. Găsi nu numai cârciuma la care consumase cu prietenul său, ci văzu şi pe patronul cel şchiop stând în faţa uşii. Furişându-se pe la spate spre el, îl curpinse cu amândouă braţele, îl ridică pe sus şi-l duse încolo o bună bucată de loc.

Cârciumarul habar n'avea de pericol şi rădea, crezând că vreun client şi-a îngăduit o glumă cu el. Abia când văzu mâinile negre ale celui care-l purta, înţelese ce-l ameninţa şi se apără cu mâinile şi picioarele.

Era însă prea târziu. Negrul nu-l slăbea.

Îl depuse la pământ, în locul unde,în ajun, fusese lupta cea înverşunată, ţinându-l însă de guler şi arătându-i pumnul.

- Să-mi spui repede unde au dus Japonezii pe prietenul meu alb. Altfel, faci cunoştinţă intimă cu pumnii mei.

- Nu ştiu. – încercă şchiopul să tăgăduiască.

Mişcarea de rotaţie pe care o făcu însă Negrul, păru să-i împrospăteze memoria.

- L-au aruncat într'un cavou vechiu.

Sam, care nu stăpânea limba spaniolă, nu pricepu sensul adevărat al acestei mărturisiri. Îşi dete doar seamă că un mare pericol ameninţa pe prietenul său.

Dintr'o smucire, ridică pe cârciumar, poruncindu-i cu voce aspră:

- Du-mă acolo !

Masala nici gând să-i îndeplinească dorinţa. Se opuse. Sam îl scutură ca pe un covor. Şi, atunci, şchiopul îşi făcu cruce şi, punându-se sub scutul tuturor sfinţilor, ură Negrului să-l ia Aghiuţă, după care se supuse soartei inevitabile, ducându-l la un cimitir vechiu, ce nu mai era folosit.

Ajunseră, în sfârşit, lângă cavou. Masala se speriă văzând unul din capace deschis. Era superstiţios şi începu să-i fie frică.

Cum de putuse tânărul blond să ridice un capac ? Trebue să-şi fi vârât Necuratul coada.

- Unde-i prietenul meu ? – întrebă Sam.

- Colo jos. – şopti Masala, tremurând din tot corpul.

Megrul se uită în cavou, fără însă a putea distinge nimic în întuneric. Între acestea se făcuse noapte.

Sam se aplecă pe gaură şi strigă :

- Ei, Billo ! Sunt aci !

Nu primi niciun răspuns. Se auzi doar ecoul surd al propriilor sale vorbe.

- Ia-ascultă, mă şchiopule, m'ai tras pe sfoară 1 Prietenul meu nu e jos.

Broboane de sudoare rece muiau fruntea lui Masala. Nicicând în viaţa sa nu trecuse prin aşa frică.

- Poate că e încă înfăşurat în pătură şi nu poate răspunde, - zise el.

Sam chibzui. Să fie cu adevărat prietenul său în cavou sau îl minţea cârciumarul ?

Era gata să coboare, când se răzgândi. Până să-şi dea seamă şchiopul ce se'ntâmplă cu el, îl înhăţă de guler şi-l împinse jos în cavou, fără să se sinchisească de văicărelile lui.

Cum simţi că a nimerit cu piciorul de ceva, îi dete drumul.

- Fă acum lumină, caută pe prietenul meu şi adu-mi-l afară ! Altfel, închid capacul şi te las să putrezeşti acolo ! – îi zise.

Masala îşi da seamă că nu trebue să se aştepte la nicio graţie din partea Negrului. Clănţănind din dinţi, aprinse un chibrit şi cât pe aci să leşine, de spaimă. Sta pe un coşciug.

Se grăbi să-şi facă cruce şi se dete jos. Mâinile-i tremurau, tot aprinzând chibriturile şi căutând în cavou pe tânărul blond.

- Ei, n'ai mai terminat odată ? – strigă Negrul, căruia-i se părea timpul prea lung.

- Trage-mă, te rog, iarăşi sus, senior ! – se rugă cârciumarul.

- Mi-ai găsit prietenul ?

- Nu mai e aici, - răspunse Masala, intimidate.

- Da ? – exclamă Sam furios. M-ai înşelat, vasăzică, şchiopârlă infectă ! Ei, ai să stai tu în gaura aia până mi-oiu găsi prietenul.

Şi, fără să ţie seamă de rugăminţile cârciumarului, lăsă jos capacul. Ba, în furia-i că şchiopul l-a indus în eroare, mai puse şi nişte pietroaie deasupra. Aşa că era cu neputinţă să-l deschizi de jos.

În marea-i spaimă, cârciumarul strigă ajutor.

- Urlă, urlă ! – îşi zise Sam. Îmi vine şi mie să urlu că nu ştiu unde e bunul meu prieten.

Şi, după ce lovi capacul de fier, părăsi cimitirul, rătăcind toată noaptea pe străzile Madridului, însufleţit de dorinţa de a găsi pe prietenul său alb.

Ce se făcuse cu Bill Gazon ?

Capitolul 3
În uliţa ţigănească

Vântul care răcori fruntea înfierbântată a lui Bill Gazon avu darul să-l trezească.

Se sculă şi plecă din cimitir. Se iveau zirile unei noi zile. Era îngheţat şi-l chinuia şi foamea.

Poposi într'un birt, unde-şi împrospătă forţele, cu o băutură caldă. Încercă, apoi, să se lămurească asupra

situaţiei şi se hotărî să meargă la locuinţa-i, de care nici nu se servise.

Cumpără pe stradă o gazetă dela un vânzător de ziare.

Primul lucru ce-i atrase atenţia fu un comunicat poliţienesc, tipărit cu litere grase, după care doi străini – un Alb şi un Negru – dispăruseră. Urma şi o descriere a lor, dată de proprietarul hotelului ”Taurul de aur”.

Clătină capul. Vasăzică, nici Sam nu ieşise la iveală ! Ce s’o fi întâmplat cu el ? Unde l-or fi târât Japonezii ?

Citi tot comunicatul şi rămase mirat, aflând că şi cele două valize au pierit. Ce o fi însemnând aceasta ?

Comunicatul mai înştiinţa că Japonezul care fusese găsit mort şi a cărui pricină a morţii medicul comunal o atribuise unei lovituri de pumn în tâmplă şi-a revenit la viaţă şi, după ce se legitimase, autorităţile îl puseseră în libertate.

Orientându-se după data zilei, Bill Gazon constată că a stat în cavou o noapte şi o zi, iar noaptea a doua dormise în cimitir. Şi nimeni nu-l descoperise !

Vârî gazeta în buzunar şi-şi iuţi paşii. Cum trecea însă printr’o stradă destul de pustie, fu, deodată, apucat pe la spate, de două braţe vânjoase şi tras înapoi.

În aceeaşi clipă, un cuţit sbură pe lângă el, înfigându-se într’o uşă, sbârnâind. Un ţigan fugea de zor pe trotuarul celălalt.

Bill Gazon se’ntoarse să vadă pe salvatorul său necunoscut, care încă-l ţinea strâns.

- Sam ! Tu !

De bucurie, Negrul nu-i putut răspunde nimic ci-i tot strângea mâinile.

- Unde fuseşi ? – reîncepu Bill Gazon.

- Te-am căutat – răspunse Negrul. Azi noapte chiar într’o gaură zidită din cimitir.

- Păi am fost acolo.

Sam îl privi înmărmurit. Apoi, se scărpină după ureche şi zise :

- Am închis acolo pe şchiopul ăla de cîrciumar, fiindcă nu erai acolo.

- Să-i dăm drumul ! Sunt convins că un om fricos poate înebuni în cavou. Hai să ne grăbim ! Dar ştii că şi valizele noastre au dispărut ?

- Ba le-am şterpelit eu şi le-am ascuns – zise Sam, povestindu-i toate peripeţiile.

Atâta însă îi asucnse : că a dat gata pe Japonez.

Bill Gazon însă observă numaidecât că prietenul său negru umblă cu taine. Râse şi, bătându-l uşor pe umăr, zise cu ironie blândă :

- Lasă, Sam ! Cei pe cari tu îi crezi morţi trăesc toţi, Chiar Japonezul a înviat şi pune la cale noi nelegiuiri. Dar să lăsăm gluma la o parte ! Aruncătura asta de cuţit, de care m'ai ferit tu, dovedeşte că duşmanii noştri sunt informaţi că ne-am salvat, tot aşa cum ştiau precis şi de sosirea noastră în Madrid, şi ne-au atras în cursă, cu şchiopul ăla.

Merseră în cimitir, ca să dea drumul cîrciumarului, dar chiar de departe văzură pe doi Japonezi scoţându-l din cavou.

Se pitiră repede după un zid pe lângă care trebuiau să treacă duşmanii lor cu şchiopul.

Cei doi Asiatici vorbeau acestuia cu aprindere. Oricât îşi încordă Bill Gazon auzul, nu putu prinde discuţia. Văzu doar pe cîrciumar făcând nişte gesture negative, ca şi cum n'ar fi voit să mai aibă nimic deaface cu Japonezii.

Aceştia îşi vor fi dat, în cele din urmă, seamă căs forţările de a-i câştiga, pentru a doua oară,la planurile lor nu izbutesc, căci îi înmănară câteva bancnote şi-l părăsiră.

- Prin procedeul tău l-ai vindecat pe Masala – şopti Bill Gazon către Sam. Nu mai participă el a doua oară la

o mârşăvie. Să ne luăm tiptil după cei doi nemernici galbeni. Poate aflăm unde stau.

Reuşiră să-i urmărească până la unul din cele mai mari hoteluri. Abia se urcară Asiaticii în ascensor, că Bill Gazon se adresă către portar:

- Ce cameră ocupă baronul de Nagatsy ?

Portarul îl măsură de sus până jos, căci, după şederea în cavou, tânărul nu prea avea o înfăţişare elegantă şi zise cu ţâfnă :

- Domnul baron de Nagatsy a plecat de câteva zile.

Aşa dar, iar venise prea târziu. Căci, dacă şeful bandei japoneze nu locuia aci, apoi nici Thea nu mai era la hotel.

- Tu ce părere ai, Sam ?

Negrul dete din umeri.

Deodată, cineva îşi puse mâna pe braţul lui Bill Gazon. Acesta se întoarse repede. În faţa-i se aflau cei doi Japonezi, cari se înclinară, zâmbind.

- Te'nşeli, mister Gazon – zise cel mai în vârstă dintr'înşii, cu ironie vădită – şi toate străduinţele dumitale sunt zadarnice, Nici baronul de Nagatsy, nici domnişoarele nu mai sunt în oraş. Numai noi doi locuim aci, având încă de rezolvat câteva chestiuni importante.

- Pe cine o să mai tocmiţi acum, căci prietenul vostru Masala, după petrecerea printre morţi, s'a lepădat de voi ? întrebă Bill Gazon.

Şi văzându-i tare miraţi de întrebarea sa, continuă batjocoritor:

- Ţiganul nu prea e meşter în aruncarea de cuţite şi o a doua oară nu-l mai las eu să-mi scape.

- Las'că mai auzi dumneata de noi ! – zise primul Japonez, intrând cu tovarăşul său în restaurant.

- Asta e o nouă ameninţare – mormăi Sam, ieşind în stradă cu prietenul său.

- Aşa este, dar nu cred că e adevărat ce ne-au spus. Baronul de Nagatsy s'o fi mutat în alt hotel cu fetele,

temându-se să nu-l trădeze oamenii pe cari i-a tocmit. Şi, acum, arată-mi unde ai ascuns valizele, iar după aia să merge, la hotelul nostru.

Ascunzătoarea pe care şi-o alesese Negrul pentru valize fusese foarte bună, căci existau încă amândouă.

Hotelierul dela "Taurul de aur" rămase catrăznit când pasagerii pe cari îi crezuse pierduţi reapărură cu valizele dispărute. Pentru a scăpa de diferite sâcâieli, Bill Gazon îl rugă să trimeată după comisar.

Îl aşteptară în camera lor şi, pe când Bill Gazon umbla de colo până colo, cu paşi mari, cineva bătu în uşă...

La : "Poftim !" al tânărului, apăru portarul, înmânându-i un pacheţel, pe care tocmai îla dusese un băieţaş.

Bill Gazon îl luă neîncrezător. Pe plic era numele său. Iar portarul nu-l putut de loc informa de la cine e. După ce băieţaşul îl dăduse, se depărtase repede.

Era gata să-l deschidă, când îi se anunţă că comisarul doreşte să-i vorbească.

Puse pacheţelul pe masă şi merse în odaia lui Dam, unde primi şi pe comisar.

- Iată că ne găsişi, ferindu-ne de un trist desnodământ ! – exclamă el, la intrarea poliţiştului.

Acesta rămase , în primul moment, surprins ; îşi luă însă apoi o atitudine severă, având impresia că vor să-şi bată joc de el.

- Vă rog să vă mărginiţi la chestiune, - zise el. Am fost înştiinţat că aţi dispărut şi, după aceea, că şi valizele v'au pierit. Sunteţi bun să-mi explicaţi cam cum vine asta ?

- Eu am sosit în Madrid, acum două zile, împreună cu prietenul meu negru, care mă'nsoţeşte pretutindeni, ca să vedem oraşul. În aceeaşi seară, ieşirăm puţin şi, fiindcă suntem străini, ne-am rătăcit. Într-o mahala, furăm atacaţi de nişte apaşi şi narcotizaţi. Derbedeii

însă or fi fost, de sigur, turburaţi şi nu ne-au jefuit. Prietenul meu s’a trezit din amorţire înaintea mea şi, de grija valizelor, le-a ascuns undeva. Eu am citit de sforţările dumneavoastră şi vă sunt foarte recunoscător.

Bill Gazon căută să evite, în expunerea sa, tot ce ar putea avea vreo legătură cu Japonezii. La rându-i, comisarul nu se gândi la Japonezul care fusese găsit şi crezut mort şi care înviase.

- Misterul e deslegat dar, - conchise el cu oarecare nesiguranţă.

- Aceasta-i numai meritul dumneavoastră şi sunt gata s’o repet în faţa superiorilor dumneavoastră.

Comisarul zâmbi măgulit. Putea, de acum, afirma liniştit că a lămurit acest caz misterios.

- Încă ceva, domnule comisar – zise Bill Gazon, reţinându-l cu un gest. Tocmai mi s’a predat un pacheţel, fără ca să ghicesc dela cine provine. Aş dori să vă rog să-l deschid în prezenţa dumneavoastră.

Comisarul fu imediat de acord şi-l întovărăşi în camera cealaltă. Nu deschise însă Bill Gazon bine uşa şi se produse o explozie teribilă.

Se priviră surprinşi şi, apoi deteră buzna în odaie.

Pachetul misterios explodase.

Puteerea descărcării fusese cumplită şi, de-ar fifost Bill Gazon în odaie, n-ar mai fi fost cu putinţă să lupte pentru salvarea surorii sale Thea.

Lăsă cu totul în sarcina comisarului, cercetarea acestui nou caz, iar el se duse jos, în restaurant, unde zise în şoaptă prietenului său negru:

- Pacheţelul a fost şi el un salut din partea duşmanilor noştri. De astădată, soarta m’a ferit de atentatul lor. Dacă l-aş fi deschis imediat, s-ar fi isprăvit cu mine. Aceasta era deci afacerea urgentă ce-o aveau de rezolvat cei doi Japonezi. Să mergem chiar acum la ei, să le mulţumim !

Păşind pentru a doua oară în hotelul Japonezilor, aflară că au plecat şi aceasta subit. Bill Gazon însă nu crezu şi, acum, era vorba să le dibuie noua ascunzătoare.

La înapoiere, din nou aruncă cineva cu un cuţit în tânăr şi, până ce acesta să-l descopere, un alt doilea proiectil îi smulse pălăria.

De astădată însă, văzură pe Ţigan, care o rupse la fugă, şi se luară după el, Bill Gazon ţinând să nu-l mai scape. Oricât de repede alergară însă, nu-l ajunseră şi el dispăru dinaintea privirilor lor, în mahalaua ţigănească.

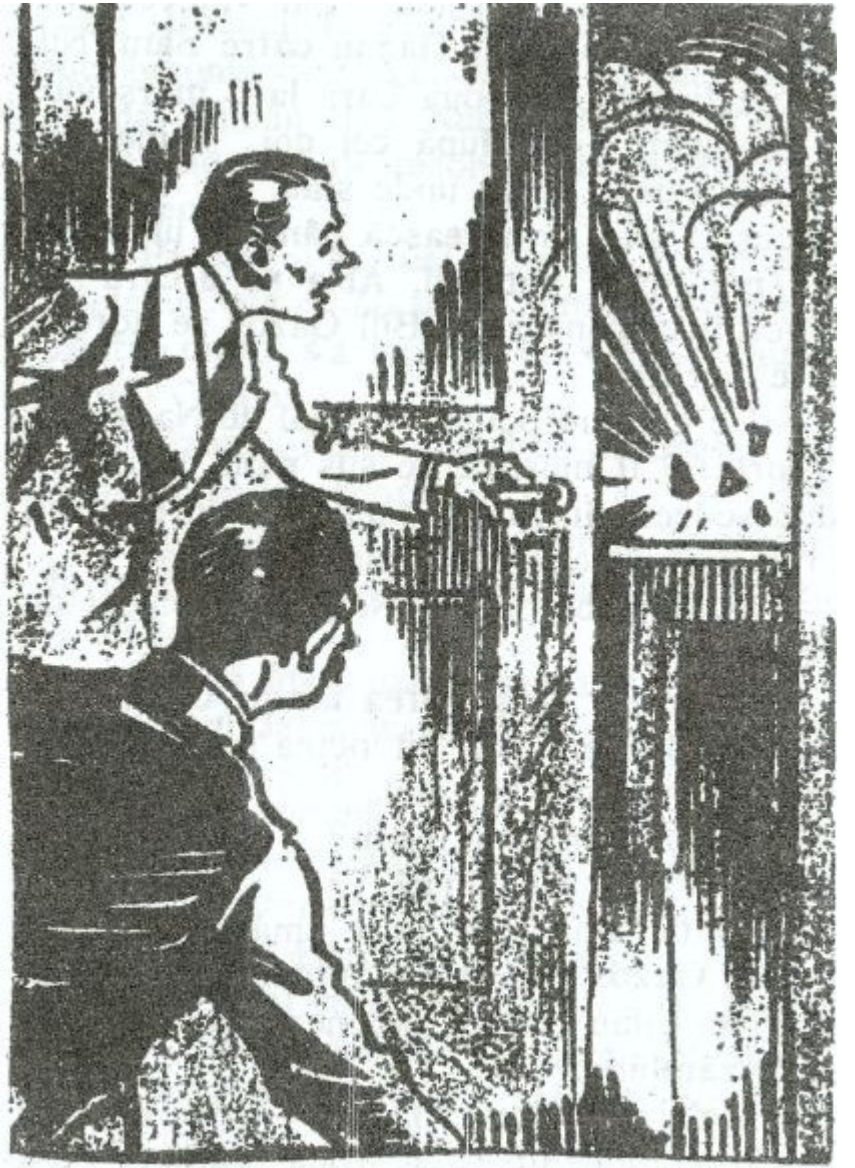

Nu deschise însă Bill Gazon bine ușa și se produse o explozie teribilă. (Vezi pagina 36).

- Măi, să fie în draci ! – mormăi Sam, supărat. Iată că nu-l mai găsim şi aş fi voit straşnic să-mi încerc puterile asupra lui.

- Lasă, Sam, îl găsim noi !

- Dar ce-i asta ? – exclamă Negrul, mirat, arătând o casă veche, dărăpănată, pe a cărei uşă dispăruse o rochie deschisă şi intrase şi un Japonez.

Bill Gazon rămase uluit.

- Ascultă, ici, Sam ! Rochia ce-o văzurăm nu poate fi decât a uneia din cele două fete : ori a surorii mele, ori a prietenei ei Ivanovna. Bănuiala e cu atât mai întemeiată cu cât sunt aci şi Japonezi. Care o fi motivul că nemernicii galbeni le-au adus aci.

- Or fi căutând vreo Ţigancă, care să le ghicească – glumi Negrul.

- Ia să vedem şi noi ce e !

Şi voiră să intre şi dânşii în casa aceea. Care însă nu le fu mirarea, găsind uşa închisă ! şovăiră numai un moment, după care se asvârliră în uşă, care şi începu să cedeze.

Nu intră însă bine Bill Gazon în tinda întunecoasă şi se şi aplecă, trântindu-se în genunchi. Lovitura ce-i fusese destinată nimeri uşa.

Cu câtă putere lovise Ţiganul reieşea din faptul că Bill Gazon avu mare greutate până să scoată cuţitul din lemn.

- Acum însă, te-am prins ! – exclamă Sam, dând în Ţigan.

Acesta căzu la pământ.

Bill Gazon merse înainte. Şi iată că se deschise o uşă şi rochia de culoare deschisă apăru din nou. Tânărul distinse bine de astă-dată pe aceea care o purta.

Era o Ţigancă, care-i luă repede mâna, să citească în ea. El însă o împinse, fără vorbă multă, înlături, apucând-o repede pe gangul ce ducea prin casă pe o

uliţă laterală, unde staţiona un automobil, al cărui motor şi fusese pus în funcţiune.

Călătorii, doi Japonezi, îi râseră, făcând gesturi ironice, şi plecară.

Când Bill Gazon se înapoiă, auzi în faţa nişte răcnete. De grija prietenului său negru, se grăbi, dar apoi se opri, râzând.

Negrul se bătea cu nişte Ţigani, cari urlau de durere, iar el, în focul matchului, îi împiedeca să fugă.

Bill Gazon îi îmbrânci încolo şi, scoţând pe Sam în stradă, ceea ce nu prea fu pe placul acestuia, îi zise :

- Eşti un erou ! Ai dovedit că încă dispui de forţe.

- Asta şi voiam – se bucură Sam, strângându-i mâinile.

- Japonezii sunt tot în Madrid şi-i găsim noi. Sau tu nu crezi ? îl întrebă Bill Gazon.

- Ba da, găsim noi pe puşcăriaşii ăia galbeni ! – întări Sam cu deplină convingere.